

Uredništvo
in upravnništvo:

Kolodvorske
ulice števil. 16.
Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.

Rokopisi se ne
vračajo.

Inserati:

Šeststopenjska peti-
vrsta 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

Velja

za Ljubljano
v upravnishvu:
za celo leto 6 gl.,
za pol leta 3 gl.,
za četrt leta 1 gl.
50 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja
za celo leto 10 gl.,
za pol leta 5 gl.,
za četrt leta 2 gl.
50 kr. in za jeden
mesec 85 kr.

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Štev. 142.

V Ljubljani v torek, 19. avgusta 1884.

Tečaj I.

Vox populi.

V umetnem vojskovanju pripeti se često-krat slučaj, da je bitka že izgubljena, predno je potila prva puška. Spretnejši vojskovođa zasede neko posebno važno pozicijo, s svojimi krdeli obkoli sovražnika in — s strahom nasprotna armada naenkrat zapazi, da nobenega upanja več nima, priboriti si konečno zmago. Premagani vojski ostaja tedaj le alternativa, ali v obupnem boji napenjati in potratiti svoje poslednje sile, ali udati se srečnejšemu protivniku.

In kdo bode tajil, da je tak poraz, uprav podoben uničenju Napoleonove vojske pri Sedanu, doletel dr. Zarnikovo stranko pri notranjski volitvi? Kako krčevito so se napenjali novinarski organi „Národne Tiskarne“, da bi slovenskemu svetu dokazali najnovejšo dogmo o Zarnikovi nezmotljivosti in o pogubnih posledicah baron Winklerjeve politike! Uže pred štirimi meseci je „Slovan“, porabivši čisto privaten izlet nekaterih njemu posebno nevršnih oseb na neko gorenjsko graščino, naznanil *urbi et orbi*, da je volitev njegovega priporočenca na Notranjskem po polnem osigurana. Kar je imel strupenih puščic v svoji orožarni, vse je spustil na čestitljivo osebo našega deželnega predsednika; vsako orožje mu je ugajalo, segal je po cestnem blatu, po ulicah pobiral je okorno, robato kamenje, da bi pobijal one predrzneže, kateri niso hoteli brezpogojno svoj tilnik uklanjati poveljem strogega diktatorja. Boj se je poostiril zlasti od tega trenutka, ko je vrhovno poveljništvo v nasprotnem taboru prevzel znani „Slovanov“ sotrudnik r.—, mož, po svojem značaju in vedenju po polnem nesposoben za važno nalogo, koje se je polastil pravi „general Mack“ v bojni zgodovini našega radikalizma. Brezumna taktika njegova je silno koristila zmerni, vladi prijazni stranki. Z odkrito nejevoljo so zapazili pošteni rodoljubi notranjski, kaka podlost se dandenes sloven-

skemu narodu vsiljuje kot pristno, nepokvarjeno narodnjaštvo; stoprav sedaj so razumeli položaj, videli so vse one Bassermannove prikazni, vso ono katilinarično golazen, katera se je skrivala za Zarnikovim širokim hrbtom — in izjava najveljavnejših notranjskih možkov je takoj jasno spričevala, da je stvar, zastopana od takih braniteljev, izgubljena za vselej povsod tam, koder se odločno narodno mišljenje brati z dostojnim in razumnim postopanjem. Da bi rešili, kar je bilo še rešiti mogoče, da bi ohranili vsaj zadnje ostanke svojega zginjajočega vpliva, nameravali so kolo-vođe ljubljanske skrajne stranke osebno stopiti pred notranjske volilce, obdelavati jih z vabljivimi govori, vplivati nanje s svojo uže dosta skrhanó zgovornostjo. Dr. Zarnika spremljala sta 15. avgusta v Postojino „Slovanov“ lastnik, Ivan Hribar, in glavni urednik „Slov. Nar.“, Ivan Železnikar. Celó dr. Vošnjak, mož, kojemu nikdo ne more odrekati istinitih zaslug za narodno probujenje in katerega bi imi le neradi pogrešali med mero-dajnimi narodnimi politikí, se je dal premotiti po osebnih prijateljskih simpatijah ter se je prav po nepotrebnem pridružil generalnemu štabu radikalne stranke. Pač smo si mislili z Goethejem:

„Es thut mir lang schon weh,
Dass ich dich in der Gesellschaft seh“,

ko smo čitali Vošnjakovo ime pod onim naznanilom, s kojim so se imeli privabiti volilci na postojinski volilni shod. Ves teden je neumorno deloval časnikarski aparat, vso glasbeno lestvico so prebrenkali virtuozí s Kongresnega trga, vabili so in prigovarjali, rotili se in grozili — a vse je bilo zastoj! Sklicevali so se na narodno mnenje, iz deželne zbornice, v kojem so tla po polnem izgubili, ape-lovali so na narodno maso, ali niti toliko poslušalcev niso priberali pri javnem shodu, da bi tam mogli zagovarjati neutemeljeno

svojo politiko. Narod je molčal — a molk njegov bil je glasna obsodba Zarnikovih pristavev, in v Postojini so čuli kot politična stranka svoj *Memento mori!*

V nedeljo je govoril pravi slovenski narod na volilnem shodu notranjskem, in zaslužni državni poslanec g. Adolf Obreza bil je skoro jednoglasno postavljen za kandidata. *Vox populi, vox Dei* — proti jasnemu in odločno izraženemu narodnemu mnenju se nikdo ne bode mogel upirati: Prva odločilna bitka je pri kraji, ali nameravajo gospodje iz radikalnega tabora še nadaljevati neplodni boj, v katerem so globoke rane vsekali njih lastnemu ugledu, ob enem pa veljavi cele narodne stranke? Kako ponosno so naglašali, da le za njimi stoji ves narod slovenski, da imajo le oni privilegij, govoriti v njegovem imenu, zastopati težnje njegove. In sedaj se je pri prvi resni priliki pokazalo, da temu ni tako, da je ogromna večina pravega naroda po polnem gluha za vabljive zvoke, za sirenske glasove novodobnih ljudskih osrečevalcev, da za vsemi bombastičnimi članki „Slov. Naroda“, za vsemi drzovitimi in neokusnimi tiradami „Slovanovimi“ ne stoji nikdo drugi nego peščica nezrelih mladeničev in sem ter tja kaka malo-vplivna osamljena oseba. In ta bridka skušnjava jih ni doletela v kakem nezavednem, od vladnega vpliva zavisnem volilnem okraju; doletela jih je v oni pokrajini, katera je bila od nekdanj vsemu Slovenstvu uzor neustrašenega, možatega rodoljubja. Ali je radikalna gospóda uže toliko okrevala po svojem moralnem polomu, da razume pomenljive nauke zadnjih dveh volilnih shodov? Ali uvideva sedaj, da jih narod neče spremljati na usodnem potu, po katerem hočejo terati slovensko politiko v gotovi propad?

Zadosti je uže bilo prepira med nami, preveč morda pogubnega protivja! Mi vsaj smo vedno pripravljeni, — in danes bolj nego kedaj — roko podati svojim rojakom k pravi, odkriti, bratovski

Listek.

Odlomki iz mojih spominov.

Spisal Ivan Turgenjev; poslovenil A. B.

(Dalje.)

Razen tega, da je sovražil kadenje, imel je Telegin še drugo posebnost; psov ni mogel trpeti, zlasti majhnih ne.

„Da ima Francoz kakega takega kodra, to je čisto v redu. On skače in skaklja sem ter tja, in njegov pes posnema to skakanje in skakljanje, pri čemer mu rep služi namesto perjanice. . . A mi Rusi, kaj imamo mi opraviti s tako živalijo?“ Bil je namreč zelo občutljiv za vsakeršno nesnago.

O carinji Katarini govoril je le navdušeno, v vzvišenih, nekoliko na kujževni jezik spominajočih podobah.

„To je bil polbog, a ne človeško bitje. Glej, moj dečko, le to smehljanje opazuj,“ dostavil je, z velikim spoštovanjem pokazavši na Lampijev portrét, „in pritrtil mi boš, da je bila polbog! Samo enkrat v svojem življenju imel sem preveliko srečo, vživati čast,

da sem smel opazovati to smehljanje, a nikdar mi njegova podoba ne izgine iz srca!“

In potem je začel pripovedovati iz Katarininega življenja anekdote, katerih drugod nikdar nisem slišal ali bral. Tukaj je ena izmed njih.

Telegin ni dovoljeval, da bi kdo količkarj smel črhiniti o slabostih vélike vladarice.

„Ljudje nikakor nimajo pravice,“ trdil je, „soditi o njej kakor o družih ljudeh! Enkrat je med jutranjo toaleta, zavita v podvlasnik, ukazala, naj jej lase počesejo. . . In kaj se zgodi? Ko posteljnica začne česati, usujejo se od vseh strani električne iskre! Carinja da poklicati svojega telesnega zdravnika Rogersona ter mu pravi: „Vem, da me ljudje zaradi nekih dejanj grajajo; a vidiš li to elektriko? . . . No dobro, vpričo take narave in take kože kot zdravnik gotovo sprevidiš, da me po krivici grajajo, — ljudje bi morali skrbeti razumeti me!“

Sledeči dogodek ostal je Teleginu neizbrisljivo v spominu:

Ko je nekega dne stal v palači na straži — takrat je bil še le petnajst let star — gré po naključji carinja prav blizo mimo njega: on jo pozdravi, in „ona“ — tu prične Tele-

gin govoriti z ginjenim glasom — ona se je smehljala moji mladosti in gorečnosti, blagovolila mi je dati roko poljubiti, po lici me potrkljati ter vprašati me, kdo, odkod in iz katere rodovine da sem, in potem. . .“

Pri teh besedah je stavec navadno jel jecljati.

„ . . . in potem je ukazala, naj v njenem imenu pozdravim svojo mater ter se jej zahvalim, da je svoje otroke tako dobro vzgojila. Sem li bil v tem trenutku v nebesih ali na zemlji, in kako in kam je blagovolila zginiti: je li od letela skozi zrakove, ali odšla v svoje sobe — tega še dandanes ne vem!“

Časih sem ga skušal izpraševati o tem uže davnem času in o osebah iz okolice carinje. . . Navadno pa se je mojemu vprašanju spretno izognil.

„Kaj bi govoril o starih časih?“ rekel je. . . „to ne naredi družega, kakor da se človek utopi v bolestne misli ter se zopet spomni, da je bil nekdan mlad in korenjašk, a da sedaj ni enega zoba nima več v ustih. To ti pa lahko rečem: bili so dobri časi takrat, — a ne govoriva več o tem! Kar se tiče onih ljudij — zdi se mi, da hočeš govoriti o milostnikih, ti malopridnež! . . . Po-

slogi. Saj smo narodno stvar in njene zakonite težnje vedno zagovarjali z rodoljubno gorečnostjo! Nasprotje naše nikdar ni veljalo narodni ideji, veljalo je od nekada le nekaterim osebam, kateri so v nečimerni domišljavosti zamenjali izrodke svoje pokvarjene razsodnosti s potrebami in željami slovenskega naroda. Otrsite se tega balasta, ne dajte se več begati od nevrednih pisunov, podobnih „Slovanovemu“ famoznemu sotrudniku, postavite se z nami vred na stališče resnega a mirnega narodnega dela, in vesela posledica postojinske bitke bode — toli pogrešana, toli potrebna narodna sloga!

O koleri.

Govorili smo na tem mestu uže, kako je izrazil prof. Drasche svoje mnenje o postanku, razširjanju in pojemanju kolere v Franciji. Ta njegova poročila in raziskavanja pa so se tikala in se bavila samo s kolero v Franciji. Ker pa so nam v novejšem času brzozavi nanzanjali, da se je kolera prikazala tudi na mnogih krajih v Italiji ter da je umrlo uže nekaj oseb, zatorej so se poklicani krogi obrnili do prof. Drascheja, naj bi izrazil svoje mnenje tudi o koleri v Italiji, kajti velika bojazen je nastala, osebito ker so oficijalna poročila konstatovala več mrličev za kolero. Glavna misel, katero izreka prof. Drasche v svojem poročilu o koleri v Italiji, o nje kakovosti, je jako tolažilna, kajti profesor naravnost in odločno trdi, da kolera v Italiji ni nalezljiva. Nikjer se ne kaže, da bi bolezen epidemično se razširjala, pokazalo se je samo nekaj posamičnih slučajev na raznih krajih, a da bi bila ta bolezen epidemična, se v nobenem okuženem kraju ni našlo. To po polnem označuje letošnjo kolero in natanko določa nje značaj, to je bolezen, katera vedno v meseci avgustu in septembru najhujše nastopa, se najbolj razširja.

Kot bolezen je ista, a kot kuga je bistveno izgubila opasen, nalezljiv značaj. Iz kraja nje prvotnega nastopa (iz južne Francije) se ta epidemija še ni oddaljila, in pričakovati se more z veliko gotovostjo, da bode kmalu tudi tam po polnem ponehala. V Italiji so se pokazali slučajki kolere samo tam, kjer so se popotniki deli v karanteno. In profesor meni, da je karantena po polnem brezkoristna, da celó škodljiva, če se izvaja na tak način, kakor zdaj. On pravi:

Vsem izkušnjam nasprotuje, če se hoče z večdnevno karanteno kolero odvracati, kajti jasno dovelj je uže dokazano, da se bolezniki kal v človeku večkrat še le čez jedenindvajset dni po nje vzprejetji razvije.

Po mnenju svetovno znanega profesorja, strokovnjaka, ni se nam bati, da bi se kolera

slušaj! Ali si kedaj opazoval mehur na vodi? Kako lepe barve leskečeje v njem, dokler je še cel! Modre, rumene in rudeče... kakor mavrica ali diamant! A kaj kmalu mehur počni in niti najmanjši sled ne ostane za njim. No dobro, taki mehurji so bili tudi ti ljudje.“

„Kaj pa Potemkin?“ vprašam ga enkrat. Telegin naredi jako resen obraz.

„Gregor Aleksandrovič Potemkin bil je državnik, teolog, Katarinin vzgojenec, — da, rekel bi, njeno dete... Ali dovelj o tem, dečko mali!“

Telegin je bil zelo bogaboječ ter je redno hodil v cerkev, da si ga je to stalo veliko truda. Praznoveren pa ni bil; iz vere na predznamenja, uroke in z enakih „brezmiselnostij“ delal se je norca. Vender ni imel rad, ako je zajec pred njim tekel čez pot, in jako neprijetno mu je bilo, popa srečati. A to ga ni oviralo, da bi duhovnov visoko ne čislal: med božjo službo stopil je naprej, da bi prejel blagoslov, celó roko jim je vselej poljubil; pečal pa se ni rad z njimi.

„Ti ljudje dajo od sebe nek precēj močan duh,“ izjavil se je; „jaz grešni človek pa sem postal nežnočuten, bolj kakor je prav za prav potreba. Njih lasje so tako dolgi, ka-

preselila k nam, dasi smo bližnji sosedje Italije. Te tolažilne besede za nas se glasijo: „Ker se v Italiji kolera ni epidemično nasečila, menim, da nam ni pričakovati epidemije, da bode kužna bolezen samo v južni Franciji, in sicer tudi tu samo v posamičnih krajih in ne presilno nastopila. Za letos se nam pač ni bati te kužne bolezni.“

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Jutri odpotuje Nj. veličanstvo cesar iz Ischla k električni izložbi v Steyer. Kakor se poroča, delajo se velike priprave za cesarjev sprejem. Vse hiše so krasno ozaljšane ter pri uhodu v mesto postavljeni slavoloki. Pojutranjem ogledal bode cesar izložbo ter se odpeljal potem k velikim vojaškim vajam na Ogersko.

Sedaj ko pišemo te vrstice, volijo štajarski kmetje svoje zastopnike za deželni zbor. Uverjeni smo, da bodo štajarski narodnjaki storili svojo dolžnost ter volili može, kateri imajo srce za potrebe slovenskih Štajarcev. Da bodo volitve v kmetskikh občinah povsod na dolenjem Štajarji izpale v slovensko-narodnem smislu, je gotovo. Težja bode borba v mestnih skupinah. V mestni skupini ptujski, kjer kandidira prof. Kunstek proti znanemu šulvereinovcu Aussererju, stojé stvari za Slovence dobro; neugodnejši pa je položaj v Celji; no trgi Savinjske doline stali bodo gotovo kot skala za slovenskega kandidata, ako torej tudi v Celji slovenski kandidat dobi vsaj tretjino glasov, potem je tudi izvolitev prof. Žolgarja osigurana.

Tudi na Koroškem volili so veleposestniki danes svoje zastopnike. Sicer nam izid volitve še ni znan, no skoraj gotovo je, da so voljeni vsi nemško-liberalni kandidati.

Tuje dežele.

Razni listi poročajo, da se bodo najbrže uže v teku meseca septembra sestali vladarji Avstro-ogerske, Nemčije in Rusije. Verodostojno o tem se vé, da ni še nič znano, no ako se vest uresniči, bode gotovo velikega političnega pomena.

Angleži se resno pripravljajo na bojno akcijo v Egiptu. Ekspedicija brojila bode 5000 mož ter bode sestavljena iz pešakov, konjanikov in pomorščakov. Ekspedicija dospela bode koncem oktobra pred Kartum. Kakor se nadalje iz Kahire poroča, omejila bode ekspedicija svoje delovanje jedino na osvobojenje generala Gordona ter se ne bode spuščala v boj z Mahdijevimi četami.

Francozi se morejo ponašati s svojimi vspehi v Anamu. Kakor smo uže omenili, venčan je bil predvčerajšnjem v glavnem

kor bi ne imeli konca, in vrh tega so vsi z oljem napojeni; razčesavajo jih na vse strani — s tem mislijo v meni vzbuditi visoko spoštovanje do njih. Med zabavo pa tako grozno stokajo: ne vem, ali to delajo iz plašnosti, ali me na ta novi način razveseljujejo? In potem me spominajo na mojo zadnjo uro. A jaz bi bil vender še rad živ, če prav sem tako slaboten! Sicer pa tega ne pripoveduj dalje, dečko, čislaj duhovščino; le neumneži je nimajo v čisljih; a kar se mene tiče — res nimam prav, res nimam prav, da v taki starosti take neumnosti blebetam.“

Kakor vsi plemenitniki onega časa, užival je tudi on jako srednjo vzgojo; a do gotove stopinje je to pomanjkljivost z branjem zopet zboljšal. Sicer je prebiral le ruske, konec preteklega stoletja spisane knjige; novi pisatelji zdeli so se mu nasladni in slabotni v slogu. Med branjem moral je stati na okrogli mizici poleg njega srebrn vrč s čudnim penečim čajem iz poprove mete, ki je svoj prijetni duh razširjal po vseh sobah. Spredaj na nos uataknil si je velika okrogla očala; zadnji čas pa skoro prav nič več ni bral, ampak se je zadovoljeval s tem, da je mimo očal sanjarsko gledal na knjigo, potegoval obrvi,

mestu Hué kraljem anamitskim princ, kateri je priporočil francoski poslanik, in kateri tudi po polnem priznava francoski protektorat. Gotovo je, da bodo Francozi svoj položaj v istočni Aziji sedaj učvrstili ter s časom postali merodajen faktor na azijskem iztoku.

Dopisi.

Iz Črnomlja 17. avgusta. (Izv. dopis.) Kakor vsako leto, tako je tudi letos dné 15ega t. m. podjetni tukajšnji gostilničar g. A. Lakner s pomočjo gg. c. kr. uradnikov v spomin rojstvenega dnéva Nj. veličanstva, našega presvetlega cesarja Franca Jožefa I., priredil svečanost, katera se je kljub slabemu, deževnemu vremenu po vsem povoljno izvršila.

Uže več nego pred enim mesecem pričelo se je v ta namen kegljanje za dobitke, in lepi, zlati in srebrni dobitki so marsikaterega junaka izvali, poskusiti se na kegljišči. Pa da na našem kegljišči ni ravno tako lahko na „prvega“ priti, tega so se tudi izurjeni kegljavci, tako imenovani „prateršajbarji“, prepričali.

Vsa svečanost bi se imela vršiti na vrtu gostilnice v Gradu, in sicer po sledečem sporedu:

- 1.) Koncert sl. metliške mestne godbe;
- 2.) nadaljevanje in sklep kegljanja za dobitke;
- 3.) čarobna razsvitljava gostilničnega vrta;
- 4.) razdelitev dobitkov in vžiganje umetelnih ognjev;
- 5.) plesna zabava.

Ker je pa celi dan, kakor tudi zvečer neprenehoma deževalo, onda se je morala cela slavnost v notranjih prostorih grajske gostilnice vršiti, in se je tudi, kakor gori rečeno, povoljno izvršila.

Se vé da je morala čarobna razsvitljava na vrtu, ker zaradi deževnega vremena nemožna, odpasti, a bili smo za to dobro odškodovani, kajti umeteljni ognji, katere je naš neutrudljivi „Stuwer“ na vrtu prižigal, bili so za res prekrasni, in da si ni bilo ravno prijetno na vedno po malem padajočem dežji stati, vreló je vender vse na vrt.

Da se je potem tudi dosta plesalo, to je samo ob sebi razumljivo; saj tudi nij drugače možno: toliko mladine, in pa, kar je v Črnomlju redkost, tako izvrstna godba! Saj bi se še starček zasukal.

Ni moj namen, te veselice na dolgo in široko opisovati, temveč le v skromnih besedah povedati, da v Črnomlju vsako leto primerno slavimo god Nj. veličanstva.

Toraj predno končam, povem še, da je po razdelitvi dobitkov g. W. v primernem govoru namen svečanosti razložil, da se je Nj. veličanstvu po občinstvu z navdušenimi živoklici sprejeta napitnica napila, da je potem godba cesarsko pesen svirala, katero smo vsi

navzgor, tiščal ustni skupaj in zdaj pa zdaj vzdihnili. Nekega dné našel sem ga s knjigo na kolenih, jokajočega. Priznati moram, da me je to zelo iznenadilo. Spomnil se je bil naslednjih vèrvov:

Nesrečno ti človeštvo,
Mir tebi ni odmenjen;
Takrat samo spoznaš ga,
Ko si prežrl iz groba prah...
Kakó grenak je, oh, ta mir!
Ti, mrtvi spi — a živi jokaj se!

Te vèrve je naredil neki Gormič-Gormicki, potujoč poet, katerega je Telegin sprejel pod svojo streho, ker se mu je zdel nežnočuten, celó občutljiv mož. Ta pesnik je nosil opanke, govoril z maloruskim naglasom ter čestokrat proti nebu gledaje iz prs pošiljal tihe vzdihljeje. Vrh vseh teh prednostij imel je Gormič-Gormicki še to, da je kot vzgojenec nekega jezuitskega zavoda govoril za silo francoski, a Telegin je ta jezik samo „razumel“. Ko pa je nežnočutni mož nekega dné silno pijan prišel iz krčme, pokazal je z dokazi, da je neznanu silovit: ne samo Teleginove strežaje je pretepel do krvi, ampak tudi njegovega kuharja, dve po naključji zraven prihiteli perici in celó tujega, v hiši navzočega

stojč poslušali, in da je kegljanje nekaj čistejšega dobička prineslo, kateri se bo v dobrodelni namen za črnomaljsko šolsko mladino porabil. Tudi mi je še omeniti, da je bila udeležitev veselice mnogobrojna, ter najvišji in najnižji stanovi zastopani.

Iz enacega namena priredi danes mesto Črnomelj, narodna čitalnica in prostovoljni ognjegasci veselico na mestnem gričku. O nje izidu hočem vam ob svojem času poročati.

Iz **Ptuja** 17. avgusta. (Izv. dop.) Konservativni volilni odbor razglašal oklic volilcem mest in trgov: Ptuj, Ormož, Ljutomer, Središče in Rogatec ter jih vabi k deželnozborski volitvi v 21. dan t. m. V oklici tem se živo slika, kako slabo je gospodarila liberalna stranka, le sebično, kako je teptala vse pravice z nogami; pod liberalno vlado se nič ni storilo za slovenski štajar, zatorej se obrača odbor do volilcev ter upa, da si bodo izbrali iz svoje srede moža, kateri bode pod zdanjo pravično vlado boril se za enakopravnost slovenskih štajarcev ter skušal ji pripomoči do duševnega in gmotnega napredka. Dalje pravi oklic: „Liberalci, posebno tisti liberalni voditelji, ki so se na skrajno mejo postavili, trudijo in upirajo se na vse kriplje, da bi nekako pregrajali med prebivalstvom po mestih in trgih in pa med Slovenci na kmetih in pravijo, da le Nemeč in pa ta, ki se nemški hlina, naj ima pravico, drugi pa nobeden. Mi pa zahtevamo jednake pravice za vse in za vsakega, kar mu gre po postavi.“

Mi zahtevamo, da se bo za naprej v narodno-gospodarskih zadevah bolj oziralo na spodnje štajarsko, kakor se je dozdaj in da se ne bodo potrebe naših obrtnikov in kmetov prezirale.

Mi želimo, da se pogubnemu žganjepivstvu pride v okom s tem, da se prepove po nekib „mrzlih potih“ škodljivo žganje pripravljati in ga prodajati.

Ugovore, da bi mi bili kaki mračnjaki, sovražniki napredka, nemškega jezika, da hočemo neki nemške šole posloveniti itd. odbijamo odločno; to so prazne kvante, s katerimi se vznemirjajo in motijo ljudje.

Dalje zahtevamo za naše zastope pravičneje volilne rede, deloma, da se odpravijo zastopi, ki so brez koristi, in želimo, da se v domovinski pravici nekatere določbe spremeni. Da pa ima kandidat, katerega priporočuje podpisani odbor, te nazore, ki smo jih zgorej omenili, in da je tega prepričanja, ki se objavlja v tem programu, o tem ni nikakor dvojiti.

Mi priporočamo tedaj vsem gospodom volilcem, naj pridejo 21. avgusta gotovo k volitvi in naj oddajo svoj glas za gospoda Luko Kunsteke, gimnazijskega profesorja v Ptuj.

mizarja; razen tega je razdrobil veliko število šip; zraven pa je besno kričal: „Le čakajte, jaz vam jo bom zagodel, vi ruski postopači, vi neotesani štorovi!“

In kaka moč je bila skrita v tej revni stvari! Osem ljudij je bilo treba, da so ga ukrotili! Ko je bil naposled umirjen, ukazal je Telegin pesnika iz hiše pregnati. A poprej ga je še dal *in naturalibus* posaditi v sneg (bilo je po zimi), da bi se streznil. . .

„Dà, dà,“ rekel je Telegin čestokrat, „moj čas je proč; dober konj sem bil; zdaj sem pa uže zdelan. Glej, na lastne troške vzgojeval sem pesnike, od židov sem nakupoval slike in knjige, in moje gosi so bile ravno takó lepe, kakor Muhanova; tudi sem imel prave globe vrtivce s perjem zlate barve. . . Vse sem imel! A vender nisem nikdar ljubil psov, ker je to v zvezi s pijanostjo, nečednostjo in surovostjo. . . Bil sem divji, neustrahovan dečák. In kako krasno žrebišče sem imel! Kaj misliš, kakega plemena so bili moji konji? Bili so od plemena slovečih konj cara Ivana Aleksijejiča, brata Petra Vélikega! Dà, dà, kakor sem ti rekel! Vsi moji žrebeci bili so temnorudeči; grive so jim segale do kolén, repi do tal — pravi levi so bili! . . .

Nadejamo se, da se volilci udeležé v popolnem številu volitve ter dokažejo, da se hoté otresti liberalnega varuštva in svetu pokazati, da so politično zreli, da se ne pusté slepo voditi po tujih voditeljih.

Razne vesti.

— (Nesrečnica.) Odkar je v Franciji zadobila postava o razločljivosti zakonov veljavo, razgovarjajo se pariške dame mnogo o vprašanji, kako bi bilo možno otresti si zakonski jarem. V neki družbi dam razpravljalo se je zopet to vprašanje in vse navzočne dame udeležile so se z veselimi obrazi te razprave, le jedna dama sedela je mirno in tiho ter z žalostnim obrazom poslušala veselo zgolenje. „Nu“, obrne se sosedica k zalujoči dami, „ali Vi nimate povóda, biti vesela? Ali se ne bode blagoslov novega zakona razlil tudi čez Vas?“ — „Oj“, odgovori ječaje, „jaz se ne morem udeleževati splošne veselosti!“ — „In zakaj ne?“ — „Jaz živim tako srečno in tako složno s soprogom, da bode težko kedaj kaj povóda za ločitev zakona!“

— (On — in nobeden drugi.) Povódom navzčnosti švedskega kralja Oskarja II. v Parizu objavlja „Figaro“ članek, v katerem navaja tudi besede, s katerimi se je nekdanje razglašalo kronanje švedskih kraljev. Te besede slovejo: „Ravnokar je bil (tu je kraljevo ime) kraljem norveškim kronan, on in nobeden drugi!“ „Figaro“ dodaje temu naslednjo dogodbico. Ko je bil utemeljitelj sedanje dinastije, general Bernadotte, kraljem venčan, priredil se je slovesen banket, kateri je pa novega kralja kot vojaka dolgočasil. Kralj použivši nekaj malega jedij vstane in za njim morali so tudi drugi vstati po pravih etikete. Jeden izmed udeležencev banketa se vender ni mogel dalje zdržavati, izrazil je tako glasno svojo nevoljo, da so ga lahko vsi čuli, rekoč: Kralj je jedel, on in nobeden drugi!

— (Vedno dalje.) Kakor znano, ni hotel največje del bogatega legitimističnega plemstva v Franciji pod Ljudovikom Filipom in Napoleonom III. stopiti v državne službe, niti med vojake. Nekateri odšli so v inozemstvo, posebno v Avstrijo, drugi pa so se podali na svoja posestva in jih pridno in skrbno obdelovali. A mnogo, osebito mlajših plemenitásev, se je udalo brezposelnosti in razkošnemu življenju, zanemarili so se in uničili! V slednjem času našla se je cela vrsta potomcev iz slavni rodovin v delarnicah kot nižji posli in kot glumači so potovali. Grof kazal je velikansko žensko, baron je hodil okolo s karuseljem, markiz zašel je v cirkus. Prošli teden našli so policaji starega, slabotno oblečenega moža ležečega pod klopjo na boulevardu Magenta v Parizu. V policijski pisarni je kar naravnost naznanil: „Jaz sem markiz B. . . iz Guyenne, 79 let star, brez družine. V 21. letu dobil sem obilo premoženje, šel

A vse to je prešlo, trava je čez zrastle. Nečimernost vseh nečimernosti, vse je le nečimernost! . . . Ali, kaj bi obžalovaje gledal na vse to nazaj? Vsakemu človeku je usoda uže naprej odmenjena. Višje nego do neba človek ne more leteti, in niti v vodi živeti, niti izogniti se, da bi nekega dné pod zemljo ne ležal. . . Prerijmo se skozi življenje, kakor se moremo!“

In dobri stavec se je zopet jel smehljati ter si vzela očeske španskega tabaka.

Kmetje so ga ljubili: pravili so, da je dober „barin“, ki jim ne da čutiti svoje jeze. Ali tudi oni so ga prisposodabljali z zdelanim konjem. Poprej je na vse sam pazil; pregledoval je polja, mlin za žito pa olje in žitnice; pogledoval je v kmečke kočé; vsakdo poznal je njegovo z rudečim baržunom pokrito droško. Va-njo je bil uprežen velik konj onega slovečega plemena, katero je imelo sredi čela veliko zvezdo. Ljudstvo je je imenovalo „svetilnico“. Vozil je Telegin vedno sam, imajoč vajete okrog rok ovite. A ko je stavec spolnil sedemdeseto leto, se je vender moral vsemu temu odreči; oskrbovanje svojega posestva zaupal je burmistrz (županu) Antipu, katerega se je skrivaj bal ter ga imenoval mikromegasa —

sem v Pariz, kjer sem v štirih letih vse zapravil. Z desetimi lirami, katere so mi še ostale, podal sem se v Ameriko, zašel med sleparje ter sem bil v 20letno ječo obsojen. Ušel sem in prišel zopet v letu 1835 v Francijo. Zopet sem imel pri igri srečo, priigrati sem več sto tisoč in pričelo se je prejšnje življenje. V dveh letih je bil konec in padel sem v največjo bedo. Leta 1842 bil sem zaradi tatvine vrednostnih papirjev v sedemletno, leta 1851 v jednoletno ječo in pozneje še desetkrat zaradi enakih prestopkov obsojen. Zdaj je z menoj pri kraji, prav nič več močij nimam. Prosim Vas, gospod komisar, ukazite me poljati v zapor, da bodem mogel v miru umreti.“ Ubogega markiza so peljali k policijski prefekturi in tam so papirji pričali o istinitosti njegove izpovedbe.

Domače stvari.

— (Narodni intriguanti.) Od vseh stranij se priznava, da bi najbolje bilo, ako bi ponehal domači razpor ter zaželjeni mir se vrnil v narodni tabor. Radi smo i mi pripravljani, sporazumeti se s poštenim nasprotnikom, toda kako bi bilo mogoče, pogoditi se s tako zlobnimi protivniki, kakor je najstari naš dnevnik. Cenjeni čitatelji sodijo naj sami! V šte. 140 „Ljublj. Lista“ pisal je postojinski dopisnik o ponesrečenem volilnem shodu radikalne stranke tako-le: „Kaj bo? to ni težko uganiti. Zarnik pade in potem Vošnjak za njim! Zborovali sevéda nismo nič!“ Uže iz slednjega stavka razvidi se jasno, da je dopisnik le nekoliko se šalil s pristaši propale stranke ter ugibal o njih pogovorih pri vinski kapljici. Vender bi urednik našega lista, vajen umetne hermenevtike radikalnih tolmačev, izbrisal tudi ta stavek, da ne bi slučajno baš o tem času mudil se na Gorenjskem, kjer mu je trebalo govoriti pri narodni slavnosti v Gorjah. Sedaj pa se je „Slovenski Narod“ v znani svoji poštenosti takoj slastno poprijel tega nedolžnega stavka ter ga zavel na ta način, kakor da bi glasilo kranjske deželne vlade izražalo svojo željo, naj se vrže tudi dr. Vošnjak. Tej zlobnosti nasproti moramo naglašati svoje stališče proti dr. Vošnjaku. Kot vladni list nimamo niti najmanjšega povoda, izpodkopavati tla poslancu, kateri je vsaj v državnem zboru udan pristaš sedanji sistem. Kot narodno glasilo pak niti od daleč ne nameravamo, škodovati vplivu onega moža, kateri je zlasti na štajarskem od nekdanj proboritelj narodne ideje. *Qui bene distinguit, bene docet*, — in če je bil prav dr. Vošnjak, recimo slučajno, zašel v neljubo nam družbo, vender ga bodemo sigurno zmiraj dobro ločili od dr. Zarnika in onih elementov, kateri zlorabijo njegovo ime in njegovo popularnost.

spomin na Voltairea — ali celó naravnost „malopridneža.“

„No, malopridnež, kaj je novega? Ali si dobro preskrbel si žitnico?“ dejal mu je čestokrat, smehljaje se, ter ga pogledoval.

Za vse, kar imam, zahvaliti se mi je Vaši dobrotljivosti,“ odgovoril je Antip veselo.

„Dobrotljivost, dobrotljivost. . . Ali pazi, mikromegas! Ne predrzni se, da bi se kmetov, mojih podložnikov, „tú zunaj“ le s koncem prsta dotaknil! Če se mi pritožijo — vidiš li to palico? S to je potem seznanim!“

„Očka Aleksis Sergejevič, Vaše palice nikdar ne pozabim“, odvrne Antip mikromegas, preljubeznivo brado pogladivši si.

„Dobro; le nikar je ne pozabi.“

In barin pa burmister se jeden drugemu zasmajata v obraz.

Z dvornimi podaniki in v občé z vsemi svojimi „podložniki“ — kakor je svoje podanike rad imenoval — ravnal je jako milostno. „Kajti prav za prav, dragi vnuk, sami nimajo nič drugega kakor križ, ki ga nosijo na vratu — a še ta je bakren; tujega blaga se ne upajo poželeti. . . Odkod bi neki vzeli to pamet, da bi se dobro obnašali?“

(Dalje prihodnjič.)

— (Gospod deželni predsednik baron Winkler) odpeljal se je danes po noči z jadrnim vlakom za nekaj dni na Dunaj.

— (Dnevnik iz „Národne Tiskarne“) prinaša v včerajšnji številki poročilo o shodu volilnih mož v Postojini z dné 17. t. m., katero poročilo pa je tako zlovoljno zasukan in neistinito, da na tako žurnalistično netaktnost niti odgovarjati ne moremo, s takimi nasprotniki se nečemo spuščati v razgovor, le pomilovanje, globoko pomilovanje moramo izraziti, da more strast tako zaslepiti časnikarja, da hoče z neistinitimi in ne-logičnimi poročili begati in zapeljivati narod. Vselej smo pripravljeni boriti se, toda dostojno in s častnim orožjem. Sicer pa mirno pričakujemo izid volitve na Notranjskem, kjer bodo volilci sami obsodili politične take skoke in spake!

— (Dodatek k „Izjavi.“) K „Izjavi“ notranjskih rodoljubov, katero smo priobčili v št. 137. „Ljublj. Lista“, dodajemo še podpise naslednjih spoštovanih gospodov; Slavina: Ivan Sajovic, župnik; Jakob Strupí, kaplan; J. Podboj, kurat šentpeterski; J. Lunder, duhovnik v Trnji; M. Hiti, učitelj; Fran Dekleva, trgovec; Fran Černač, župan slavinske občine v Matenji Vasi; Gustav Grosman, učitelj; J. Samsa, Fran Ogrizek, Ivan Maver, A. Križaj, obč. svetovalci; Ivan Pozemelj, trgovec.

— (Napad.) Predvčeranjem po noči okolo druge in tretje ure napali so pred kazinskim vrtem fijakarski hlapci in nek pisar tri črevljarske pomagarske. Jednemu črevljarske posreči se proti „Zvezdi“ ubežati, po kateri je ravno policijska patrolja prišla. Napaden črevljarski ovadi takoj redarstvenikom, kaj se mu je pripetilo, in ti se podajo brez odloga pred vrt, kjer pa napadovalec več ni bilo. Slišali so pa ropot na dvoru bližnje gostilnice „pri zaponi“, kjer so omenjeni hlapci od voz podvozi trgali. Patrolja se je tjá podala in ko se jim je približala, začeli so s podvozmi okolo sebe mahati. Jeden redarstvenikov potegne sabljo, da bi pariral in zadene bližnjega hlapca na hrbtu. V tem trenutku je pa drugi hlapec redarstvenika tako na ramo udaril, da se je zgrudil. Lehko ranjenega hlapca so drugi redarstveniki potem prijeli in v bolnico oddali. Drugi hlapec jim je ubežal, a dobili so ga še tisti dan. Udarjen redarstvenik je tudi k sreči le lahko ranjen.

— (Strela je udarila) dné 12. t. m. popoldne ob 3. uri v hlev hiše št. 13. v Ravih, občine Vače, ter unela hlev in skedenj. Ogenj ja je po polnem uničil. Škode je blizu 400 glđ. Pogorelec Jože Selan ni bil zavarovan.

— (Železniški tour- in retour vozni listki.) Poroča se nam, da je c. kr. železniško ravnateljstvo dovolilo, da se izdajajo tour- in retour železniški vozni listki na prago: Ljubljana-Trst, Trst-Kormin in Sv. Peter-Reka, in sicer razen Ljubljane tudi na postajah: Borovnica, Logatec, Rakek, Postojina (3 dni veljavni), Divača, Sežana (2 dni), Nabrožina, Tržič, Zagrad itd. Voznina iz Ljubljane v Trst in nazaj bode stala za III. razred poštnega vlaka 5 glđ. 78 kr., za II. razred 8 glđ. 68 kr. Mnogo zasluge ima pri tej privolitvi veletržec in trgovinske zbornice član g. Fran Hren, ki je v tej zadevi trikrat bil osebno na Dunaji. Gosp. Hren je baje uležil tudi prošnjo, da bi se uveli tour- in retour-listki tudi med Ljubljano in Litijo. Da bi se mu le posrečilo tudi to doseči; potujoče občinstvo vedelo mu bode mnogo zahvale.

— (Morilka.) Iz Celja se poroča: Grobokop iz Griž je naznanil, da so našli 2¹/₂ letnega dečka Marije Blaznikove mrtvega v postelji ter da se sploh sumi, da dete ni umrlo naravne smrti. Na to ovadbo pričelo se je preiskavanje, katero je v istini tudi pokazalo, da je mati ostrupila svoje dete z arsenikom. Takoj so odveli kruto mater v sodnijsko temnico v Celje.

Zahvala.

Gospod deželni glavar Gustav grof Thurn vročil je velikodušno prvemu ljubljanskemu bolniščno-podpornemu in preskrbovalnemu društvu znesek 50 glđ., za koji dar istemu izreka s tem najtoplejšo zahvalo podpisano

vodstvo I. ljubljanskega bolniščno-podpornega in preskrbovalnega društva.

V Ljubljani v 18. dan avgusta 1884.

Odgovorni urednik prof. Fr. Šuklje.

Č. g. udeležencem gledališkega vlaka v zlato Prago.

Ko smo zvedeli, da bode česko gledališče v Pragi zaradi nujnih poprav zaprto do srede prihodnjega meseca, prosili smo upravništvo českega gledališča, naj bi vendar one dni, katere smo določili našemu obisku v Pragi, gledališče ne bilo zaprto. Ker se naši želji ni moglo ustreci, sklenili smo, odložiti vožnjo do prihodnjega leta. Z istinskim veseljem, ki ga je imelo občinstvo do domoljubnega podjetja, konstatujemo, da se je oglasilo zadostno število udeležencev in se jih še oglašja, in iskreno obžalujemo, da nismo svoje domoljubne nakane mogli izvesti. Ob enem naznanjamo, da poslani nam denar č. g. udeležencem z današnjim dnevom vračamo. Bog daj, ker so vse naše priprave gotove, da bi se naše potovanje v zlato mater Prago prihodnje leto, ko bomo to potovanje mogli morebiti še spojiti s tisočletnico slovanskih apostolov svetih bratov Cirila in Metoda, izvršilo še veličastnejše.

V Ljubljani dné 18. avgusta 1884.

V imenu odbora:

Ivan Murnik
predsednik.

Anton Trstenjak
tajnik.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 19. avgusta. „Wiener Zeitung“ razglasa državno pogodbo z Rusijo zaradi uvedbe neposrednega dopisavanja sodišč.

Potsdam, 19. avgusta. Pri včerajšnjem slovesnem obedu na Babelsbergu je cesar nazdravil avstrijskemu cesarju. Godba završila je avstrijsko himno.

Berolin, 18. avgusta. K obedu v čast rojstvenega dneva cesarja avstrijskega povabljen sta bila na građ Babelsberg avstrijski poslanik in grof Hatzfeld. Grof Kálnoky ostane na povabilo Bismarckovo jeden dan dalje v Varzinu, da z njim praznuje rojstveni dan cesarja Franca Jožefa.

Rim, 18. avgusta. Kralj je avstrijskemu cesarju telegrafično čestital k rojstvenemu dnevju.

Rim, 18. avgusta. Včeraj sta v provinci Bergamo 2 obolela in 2 umrla za kolero, v provinci Campobasso 5 bolnikov in 4 mrliči za kolero, v provinci Massa Carrara 2 bolnika in 2 mrliča, v provinci Parmi 3 bolniki in 1 mrlič, v provinci Porto Maurizio 1 bolnik in 1 mrlič in v provinci Turinu 2 bolnika za kolero.

Kahira, 18. avgusta. Trije batalijoni angleške pehote, jeden švadron angleških huzarjev in oddelek angleške pehote na konjih so pripravljani za odhod, da odidejo na Nilu v Wady-Halfo, koj ko bodo prevozila pripravljena. — Mudir iz Dongole poroča, da je dobil od Gordona pismo z dné 20. julija, v katerem se mu zatrjuje, da je v Kartumu vse mirno. Gordon zahteva poročila o položaji Dongole.

Thuanan, 17. avgusta. Venčanje kraljevo se je izvršilo z veliko slovesnostjo v navzočnosti najvišjega guerrijerja, francoskega ministerskega rezidenta in poveljnika „Tarna“.

New-York, 18. avgusta. Brzjav poroča iz Meksike, da so generala Ramirez in Mejiaja, kakor tudi dva druga udeleženca zarote proti vladi na povelje predsednikovo ustrelili.

Telegrafično borzno poročilo

z dné 19. avgusta.

Jednotni drž. dolg v bankovcih	glđ. 80·90
» » » srebri	81·75
Zlata renta	103·70
5% avstr. renta	96·10
Delnice národne banke	859—
Kreditne delnice	309·40
London 10 lir sterling	121·70
20 frankovec	9·65 ^s
Cekini c. kr.	5·75
100 drž. mark	59·50

Tuji.

Dné 17. avgusta.

Pri Maliči: Natalis, trg. potovalec, iz Braunschweiga. — Engländer, trg. potovalec, iz Norimberka. — Hauswirth, c. kr. ofic. namestnik, z Dunaja. — Stonitsch, zasebnica, iz Frankenmarkta. — Luzzatto, med. doktor, iz Trsta. — Hrovat, c. kr. pom. kaplan, iz Pulja. — Vitez pl. Mulley, dr. prava, iz Weitensteina. — pl. Tomekovič, soproga dvornega svētnika, iz Zagreba. — Dr. Primožič, c. kr. profesor, s soprogo, in Bienert s soprogo iz Iglave. — pl. Rainer, fabrikant, iz Celovca. — Bučar, c. kr. avskultant, iz Nov. Mesta. — Dr. Schmidt, c. kr. avskultant, iz Celja.

Pri Slonu: Schwarzhuber, zasebnik, z Dunaja. — Rehakova Eliza in Ana, zasebnici, iz Prage. — Kraus, med. doktor, s soprogo; Gasser, trgovec; Hofbauer in Kordin, c. kr. nadlajtenanta, iz Trsta. — Gandini, c. kr. sod. pristav., z rodbino, iz Žužemperka.

Pri Južnem kolodvoru: Niedermayer, med. doktor, in Hübsch, trg. potovalec, z Dunaja. — Sperling, trg. potovalec, iz Linca. — Siegfried, trg. potovalec, iz Vratislave. — Moos, trgovec, iz Hohenzollerna. — Dolenc, učitelj; Gelcich, Lloyd, kapitan, in Naberger iz Trsta. — Dr. Fonda, c. kr. zdravnik, s soprogo, iz Voloske.

Umrli so:

Dné 17. avgusta. Josip Szukits, sin topničarskega podoficirja, 12 dni, Krakovski nasip št. 16, življenska slabotnost.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm
18. avg.	7. zjutraj	739·77	+11·0	vzh. sl.	mgl.	0·00
	2. pop.	737·78	+21·6	svzh. sl.	js.	
	9. zvečer	737·52	+15·1	»	»	

St. 7775.

Naznanilo dražbe.

Za oddajo gradnje v sodnem okraji loškem ležeče in skozi dolino Kopačnico do primorske meje držeče ceste vršila se bode minuendo-licitacija v uradnih prostorih stavbenega oddelka c. kr. deželne vlade v Ljubljani

v 1. dan septembra 1884

ob 10. uri dopoldne pričenski.

Omenjena gradnja v proračunjenem znesku stroškov 23000 gold.,

od katerih na zemeljska dela	3001 glđ. 80 kr.
» podporno in stensko zidovje	3242 » 20 »
» potlakovanje	1306 » 92 »
» cestno podlogo	2688 » 40 »
» posipanje	3404 » 46 »
» mostove in rove	7884 » 22 »
» ograde in okrajevne kamne	1472 » — »

odpade, se bode izklicala s 23000 goldinarji in odala je d n e m u podjetniku v zvršbo.

K tej minuendo-obravnavi se vabijo podjetniki z opazko, da mora vsak, kateri záse ali kot legalni pooblaščenec za drugega licitirati hoče, vložiti pet odstotkov izklicane svote kot odstopnino pred začetkom ustne licitacije v roke dražbene komisije ali se izkazati o vlogi pri kateri javni blagajni z vložnim listom.

Pismene, po propisu § 3 splošnih dražbenih pogojev sestavljene, s priloženo petodstotno odstopnino in s kolekom za 50 kr. kolekovane ponudbe se bodo vendar samo

do incl. 31. avgusta 1884

vzprejemale ter se morajo vložiti pri vložnem zapisniku c. kr. deželne vlade v Ljubljani.

Dotične načrte, splošne in posebne stavbene pogoje, sumarni proračun stroškov z jednotnostnim cenovnim izkazom vred si more vsakdo ogledati vsak dan ob navadnih uradnih urah pri omenjenem stavbinskem oddelku, in pričakuje se, da bodo ob licitaciji vsakemu dražilcu po polnem znani splošni pogoji gledé izvedenja javnih gradenj, kakor tudi razmere izklicane gradnje, in posebni pogoji, po katerih se bode moral kupec-podjetnik ravnati.

V Ljubljani dné 11. avgusta 1884.

C. kr. deželna vlada za Kranjsko.

20 sodarjev za Reko

se vzprejme. Dnevna mezda 1 glđ. 50 kr. Več se izve:

v tovarni za lim v Ljubljani. (75) 1